

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **H. T.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, sídlem Na Poříčnickém právu 376/1, Praha 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2018, č. j. MPSV-2018/199058-921, sp. zn. SZ/MPSV-2018/177251-921, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2020, č. j. 32 A 71/2018 - 46, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalovaného **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 3. 10. 2018, č. j. MPSV-2018/199058-921, sp. zn. SZ/MPSV-2018/177251-921, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Úřadu práce České republiky, krajské pobočky v Brně (dále jen „úřad práce“), ze dne 2. 8. 2018, č. j. 554697/18/BM, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o dávku péčovské péče.

[2] Stěžovatel s kasační stížností spojil návrh na přiznání jejího odkladného účinku. V podaném návrhu uvedl, že napadeným rozsudkem krajského soudu mu bylo uloženo pokračovat v řízení a řídit se závazným právním názorem krajského soudu. V této souvislosti upozornil, že dojde-li ke zrušení kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu, může v budoucnu nastat nežádoucí situace spočívající v tom, že vedle sebe budou existovat dvě správní rozhodnutí s rozdílným obsahem. Stěžovatel se domníval, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nedojde k zásahu do práv žalobkyně, neboť jí vydané (žalobou napadené) rozhodnutí pouze potvrzuje prvostupňové rozhodnutí úřadu práce o nepřiznání dávky. Stěžovateli tak nepřiznání odkladného účinku způsobí významnější újmu, než jaká by mohla nastat žalobkyni v případě jeho přiznání, které není ani v rozporu s veřejným zájmem.

[3] Žalobkyně ve svém vyjádření k podanému návrhu uvedla, že rozhodnutí, zda kasační stížnosti bude přiznán odkladný účinek či nikoli, ponechává na uvážení soudu.

[4] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat za přiměřeného užití § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

[5] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalované usnesením přiznává žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[6] Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním následujících objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného toliko pro ojedinělé případy. Přiznáním odkladného účinku je prolamována vykonatelnost rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zákonným způsobem zrušeno (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 - 38).

[7] Institut odkladného účinku má primárně poskytovat ochranu žalobci před výkonem či jinými právními následky žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu. Ve vztahu k návrhům na přiznání odkladného účinku podaným žalovaným správním orgánem (jako tomu je v nyní posuzované věci) judikatura Nejvyššího správního soudu (např. již usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, č. 1255/2007 Sb. NSS, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS) vychází z toho, že zatímco žalobce bude zpravidla spojovat újmu se svými subjektivními právy, která mohou okamžitý výkon či jiné právní následky rozhodnutí správního orgánu (resp. krajského soudu) skutečně závažně ohrozit, žalovaný správní orgán subjektivní práva nemá. Tím spíše tedy nemůže mít práva, jež by mohla být výkonem nebo jinými právními následky kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu ohrožena. Jeho úkolem je hájit v soudním řízení zákonnost jím vydaného správního rozhodnutí. Otázka zákonnosti rozsudku krajského soudu, resp. skutečnost, že jej žalovaný správní orgán napadl kasační stížností, nemůže být sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku.

[8] V zájmu zachování zásady rovnosti v řízení před soudem nicméně nelze ani žalovanému správnímu orgánu (jako stěžovateli) odeprít právo domáhat se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Půjde však o případy výjimečné, *„kdy odložení účinků rozhodnutí krajského soudu bude podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jebož obrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem“* (usnesení rozšířeného senátu č. j. 10 Ads 99/2014 - 58). Judikatura Nejvyššího správního soudu k těmto ojedinělým případům řadí např. vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku, apod. (usnesení ze dne 19. 11. 2015, č. j. 6 Ads 228/2015 - 36, ve spojení s usnesením rozšířeného senátu č. j. 2 Ans 3/2006 - 49).

[9] Žalovaný musí (stejně jako žalobce), je-li stěžovatelem, újmu tvrdit a osvědčit, tj. vysvětlit, v čem tato újma a její intenzita spočívá. V této souvislosti rozšířený senát v citovaném usnesení č. j. 10 Ads 99/2014 - 58 vyslovil: *„Hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.“* Je tomu tak proto, že tato *„obtížně řešitelná procesní situace není bezprostředním obrožením důležitého veřejného zájmu. Dodržení závažného právního názoru a v tomto důsledku pouhá hrozba existence dvou rozhodnutí ve stejné věci, včetně dvou protichůdných hmotněprávních rozhodnutí, nemůže proto pro žalovaného bez dalšího představovat újmu dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku. (...) Považovala-li by se pouhá hrozba existence dvou*

pokračování

odlišných rozhodnutí sama o sobě za újmu, musel by být odkladný účinek přiznáván téměř ke každé žádosti správního orgánu, jehož rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno. Tento postup by odporoval shora popsanému smyslu a účelu zákonné úpravy a mohl by vést i k nerovnosti stran, tj. k porušení § 36 odst. 1 s. ř. s.“

[10] V posuzované věci však stěžovatel jako důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl právě možnou existenci dvou konkurujících si správních rozhodnutí v téže věci (žalobou napadeného rozhodnutí a nového rozhodnutí vydaného na základě závazného právního názoru krajského soudu). Jak ale bylo objasněno výše, tento důvod nemůže bez dalšího vést k přiznání odkladného účinku, neboť taková situace je situací „obvyklou“, která nastane zpravidla vždy, když krajský soud zruší rozhodnutí správního orgánu, věc mu vrátí k dalšímu řízení a správní orgán podá proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost.

[11] S ohledem na výše uvedené tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že výkon kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu v daném případě nepředstavuje pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, neboť se nejedná o situaci výjimečnou, na které by byl dán důležitý veřejný zájem. Nejvyšší správní soud proto stěžovateli nevyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal.

[12] Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že z usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu